

Kaikkien taiteiden kukoistus

Vaikka kultakauden käsite kytkeytyy perinteisesti kuvataiteeseen, sitä voi perustellusti soveltaa myös muihin taidemuotoihin. 1800-luvun lopulla niin kirjallisuudessa, arkkitehtuurissa kuin musiikissakin nousi esiin uusi sukupolvi, joka toi mukanaan uudet ihanteet. Ja niin kuin kuvataiteessa myös muissa taiteissa kultakausi oli nousukautta, murtautumista kansainväliselle tasolle ja monissa tapauksissa myös kansainväliseen tietoisuuteen.

Ajan suomalaisessa taiteessa nähtiin vahva kansallinen ulottuvuus. Taiteille annettiin tärkeä rooli suuressa kansallisessa projektissa, pyrkimyksessä määritellä suomalaisten kansallista identiteettiä. Tämä korostui erityisesti sen jälkeen, kun emämaa Venäjä oli 1890-luvulta lähtien ryhtynyt tiukentamaan otettaan Suomen autonomisesta suuriruhtinaskunnasta. Kun suomalaiset taiteilijat esittäytyivät vuoden 1900 Pariisin maailmannäyttelyssä – jossa arkkitehtikolmikko Gesellius–Lindgren–Saarisen suunnittelemaa Suomen paviljonkia koristivat Gallen-Kallelan Kalevala-freskot – kyseessä oli lähes yhtä paljon poliittinen kuin taiteellinen teko.

Kansallisista painotuksista huolimatta suomalaiset taiteilijat eivät työskennelleet umpiossa. He matkustelivat ahkerasti eri puolilla Eurooppaa, etsivät ja saivat virikkeitä kansainvälisistä suuntauksista. Kuvataiteen ja kirjallisuuden realistit katsoivat Ranskan suuntaan etsiessään esikuvia, Eino Leino saattoi yhdistää *Helkavirsiä*-kokoelmansa kalevalaisittain jylhiin säkeisiin nietscheläistä problematiikkaa ja arkkitehtuurissa luotiin kansallista ilmaisuja kansainvälisen art nouveau muotokielen pohjalta. Yhtä lailla virikkeitä ammennettiin muista taidemuodoista. Eri alojen suomalaiset taiteilijat tunsivat hyvin toisiaan ja vaihtoivat ideoita keskenään.

Myös musiikissa toteutui kansallisen ja kansainvälisen synteesi. Musiikin nousukausi henkilöityi Jean Sibeliukseen, joka murtautui esiin 1890-luvun alussa. Jo ennen häntä varsinkin Robert Kajanus oli yrittänyt luoda kansallista tyyliä yhdistämällä keskieurooppalaiseen, wagneriaaniseen romantiikkaan suomalaisia kansansävelmiä. Hänen Kalevala-teoksissaan kokonaisuus ei kuitenkaan ole vielä vakuuttava vaan samaan tapaan elementeiltään epäsuhtainen kuin esimerkiksi Robert Wilhelm Ekmanin Kalevala-maalauksissa. Jäi Sibeliuksen tehtäväksi luoda uskottava ja eheäksi sulautunut kansallinen tyyli.

Musiikin lajeista mieskuoromusiikki sai erityisen vahvan kansallisen merkityksen. Tämä oli luonnollista jo siksi, että tekstin ansiosta kuoromusiikki saattoi saada konkreettista

Blossoming of all the arts

Though traditionally associated with the visual arts, the concept The Golden Age can justifiably be applied to other genres, too. At the end of the 19th century a new generation emerged in literature, architecture and music, and with it new ideals. And as in the visual arts, The Golden Age meant a blossoming – a rise to a standard on a par with that of other nations and in many cases international recognition.

The Finnish art of the time had a strong national dimension. The arts were assigned a major role in the great nationalist project: the striving to establish a Finnish identity. This was particularly marked from the 1890s onwards, when Imperial Russia, to which Finland had belonged as an Autonomous Grand Duchy since 1809, began to tighten its grip. The presence of Finnish artists at the Paris Universal Exposition in 1900 (at which the Finnish Pavilion designed by architects Gesellius, Lindgren and Saarinen was decorated with frescoes by Gallen-Kallela on themes from the national epic, the *Kalevala*) was a political demonstration almost as much as an artistic one.

Despite their nationalist tendencies, Finnish artists by no means worked in a void. They travelled widely all over Europe, seeking and finding inspiration in international trends. The realist painters and writers looked to France for their models; Eino Leino wove Nietzschean ideas into the rugged lines redolent of the *Kalevala* of his master work *Helkavirsiä* (*Whit Songs*), and a nationalist school based on the international form language of art nouveau was created in architecture. Ideas were also drawn from other art forms. The Finnish artists working in different genres knew one another well and exchanged ideas.

The same synthesis of national and international was likewise manifest in music. The rise of Finnish music was personified by Jean Sibelius, who began making a name for himself in the early 1890s. Even before him, Robert Kajanus in particular had tried to establish a national style by grafting Finnish folk tunes onto the romantic idiom of Central Europe and Wagner. The overall impact of his Kalevala works is, however, not yet convincing and the various elements are not in proportion to one another, rather as in the Kalevala paintings of, say, Robert Wilhelm Ekman. It remained for Sibelius to create a plausible, coherent national style.

Of all the genres of music, that for male choir acquired the strongest nationalist overtones. This was natural, if only because the text gave it concrete substance, allowing it to express views and participate in the ongoing nationalist debate. Sometimes the words were